

NOVEMBER 2019

Een weekend dat grauw zou worden maar ongekend zonnig was.

Waardoor we van de prachtige herfstkleuren konden genieten.

Want de bladeren hingen nog grotendeels aan de bomen.

Ook dit was een fenomeen wat we nog nooit eind november hadden gezien.

En we kwamen weer op een plaats waar we de afgelopen 30 jaren niet geweest waren.

Vrijdag 22 november 2019

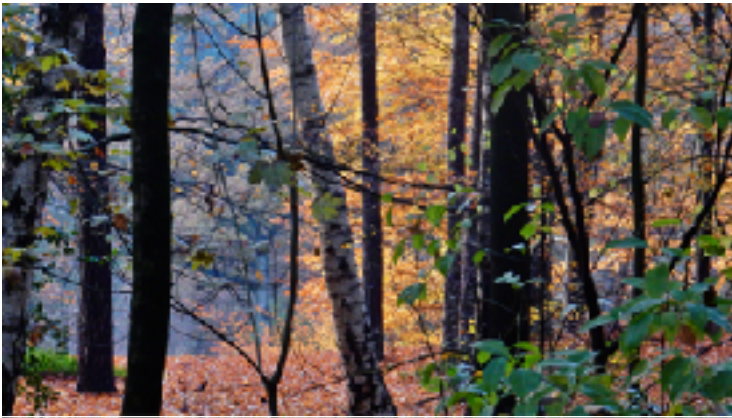
The Bat had Jety gevraagd hoe laat we vrijdags zouden vertrekken; 13:30 was zijn antwoord. Anders zitten we de middags al aan bier. Die kans was natuurlijk groot. Men had we een droog weekend voorspeld, maar het zou een grauwe zaak worden met lage bewolking. Maar tegen 11:00 klaarde de lucht helemaal op en om 12:30 dacht Bat ik ga hier met dit mooie weer niet zitten wachten en appte de andere kwartiermakers Jety en Vliegend Hert dat hij tegen 13:00 langs kwam. Even voor een uur stond Bat met zijn Batmobiel bij Hert voor de deur. Nadat deze zijn plunjebaal en fototas in de Batmobiel had gedeponeerd en afscheid had genomen van zijn hinde, ging het op weg naar Jety. Deze was ook gereed, al mopperde hij nog dat hij moest haasten met zijn middageten naar het bericht van the Bat. Op dus naar onze eerste tussenstop, de Aldi in Klazinaveen om het nodige gerstennat in blik in te slaan. En nog een paar zaken om niet geheel met een nuchtere maag te staan dit weekend. Aldaar aangekomen wordt eerst de winkelwagen voor 90% gevuld met

bierblikken en konden we gaan denken wat we nog meer moesten hebben. Want iedere keer weten we niet wat er nog in ketel van de overblijven. Brood konden we ons nog wel voorstellen naar een paar weken. Koffie dan? ja laten we nog maar een pak meenemen. Dan moet er nog als boter, kaas en vleeswaren. O, ja, wat eten we dagavond. Onze hersens begonnen te malen. langzamerhand de Pre-demente leeftijd bereikt of er nog bruine bonen of iets dergelijks nog lag in het verleden deze blikken of potten altijd twee van ons wel concluderen dat die er nog wel kilo Gyros ingeslagen en gehaktballetjes voor dagavond. Naar te hebben afgerekend en de leverd ging het op naar de K&K in Meppen voor Bokbier want daar was het de tijd voor. In de brak er paniek uit. We konden geen Bokbier vorig jaar in overvoed geweest om deze tijd. Drie hele winkel op zoek naar Bokbier. Daarbij de stellingen bijna omverlopend. Jety had het naar een poosje genoeg van en kwam op het idee om dan de kassamevrouw dan maar te vragen. Bokbier?? Nein das haben wir nicht! en draaide zich weer om naar de kassa. Jety

rige keer is achtergebleven. Die wordt groen voor de zekerheid wat op dat brood zo-deze avond en zaterdag. Want we hadden zodat we niet wisten in de Ketel. Omdat er overbleven konden waren. Dus wordt een aan de spit voor vrijzaak te hebben ingede Jaghtslok en het winkel aangekomen vinden en dat was er zwientjes holden door de

in een reddeloze blik en een opengevallen mond achtergelaten. Dan moest plan B voor de dag komen, maar die hadden we niet. Misschien hebben ze wel een zwaar biertje vroeg Bat zich af. Dat hadden ze, maar 12% was ons net te veel met al een 4x4=16 vol met blikken. Dat gingen we niet trekken. Dus moest er als troost maar een wat donkerde biertje mee.

voor een observatietocht. Onderweg wordt nog een rat geobserveerd die Post Mortem lag te zonnebaden op zijn rug. Het bos kleurde in al zijn kleuren die de herfst kan geven. En daarbij had het afgelopen week zoveel geregend dat er af en toe grondmist flarden tussen de boomstammen door kwamen. Dit was op de weide naar de Kolk nog meer het geval en hier maakten we een mooi schouwspel mee van mist flarden die over de weide dansden. We vervolgden onze weg door de Lariksboomen waarvan de naalden nu vel geel kleurden en ondertussen als sneeuw naar beneden dwarrelden.

Ook de boszomen hadden zich in allerlei kleuren gezet zodat we genoten van het mooie kleurenspeel.

Terug in de Ketel werden de gehaktballetjes aan de spies gespitst en wordt de Bambino (onze kachel) met de nodige rituelen ontstoken. Dit duurde zo lang dat we de kachel het hele weekend maar hebben branden op zijn waakvlam. Maar toen hij warm wordt en ook de balletje warm waren begon het met een Harinkie en een klare borrel erbij gezellig te worden. Natuurlijk kwamen de sterke verhalen uit ons verleden weer boven, zoals wij die hadden beleefd, maar

door een ander wel anders kon zijn. Maar dan kwam de vraag wie had dan het gelijk. Jety en Hert begonnen elkaar geheugen te tarten, waarbij Jety halsstarrig bleef. Vertwijfeld

Aangekomen op kampplek konden we de boel uitladen en ons laven aan het bier wat we hadden meegenomen. De zon scheen wel maar er stond een harde wind en met een paar graden boven nul kon ook de een beschutte plek ons niet redden om de gehele middag buiten te blijven zitten. Dus wordt het tijd om de spieren weer warm te krijgen en gingen we op pad richting de Kolk

vroeg Hert aan Bat zeg jij er ook eens wat over. Bat antwoordde daar ben ik al lang mee gestopt want van Jety krijg je geen gelijk.

De

Ik gien geliek ?

Weet ie dat zeker?

Ik heb altied geliek

avond

vor-

derde langzaam

en Jety begon

zich zorgen te maken over zijn Maatje. Die is nooit vroeg maar brak nu toch wel een record. Dus werdt er gebeld. Het antwoordt was kort; "Ik wordt hier even vastgehouden maar dan ben ik onderweg". Met deze geruststelling kon Jety rustig slapen, want niet later vielen zijn gordijntjes langzaam dicht en wilde hij zijn grot opzoeken. Laat in de avond arriveerde ook Oei Oei, onze laatste metgezel voor dit weekend. Er werdt nog een bewaard harinkie en een donker biertje door hem genuttigd want de Klare Jenever waren door kwartiermakers al soldaat gemaakt. Er werdt over nog van alles gepraat en u scribea begon ook genoeg te krijgen tegen middernacht zodat hij het hierbij moet laten over zijn verslag van vrijdag. De andere twee leden hebben het nog een paar uurtje doorgezet hoorde ik de volgende dag.

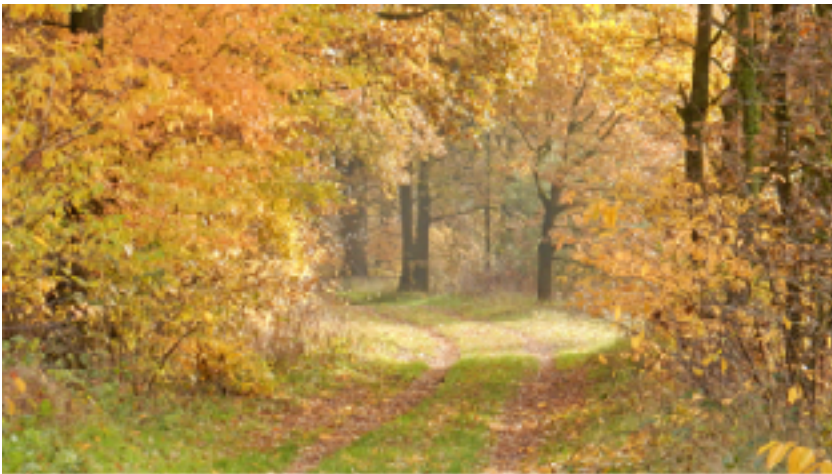
Zaterdag 23 november 2019

De dag begon met een mooie opkomst van de zon, maar het was een stuk kouder geworden doordat de wind flink was aangetrokken. En het wildplassen moest wel met de wind in de rug anders werdt je zelf in de zeik gezet. Met een stevig ontbijt en en twee kannen koffie konden we er weer tegenaan en we hadden afgesproken om aan de andere kant van de Hase naar een dooie arm in het zuiden te gaan. Hier waren we wel eens eerder geweest maar dat was al weer lang geleden.

We vertrokken over de dijk richting het zuiden en door de zon konden we weer genieten van de mooie kleuren en vergezichten. We volgden het

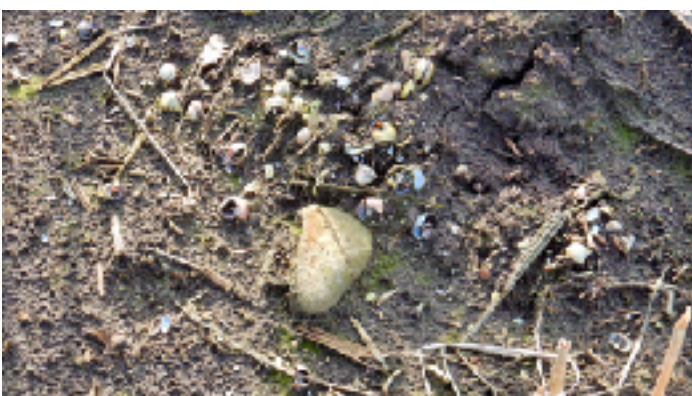

pad langs de Hase gedeeltelijk en doken toen het bos in. Hier werden we onthaald met een nog grotere kleurenpracht. We wandelden langs velden die opgesloten in het bos lagen

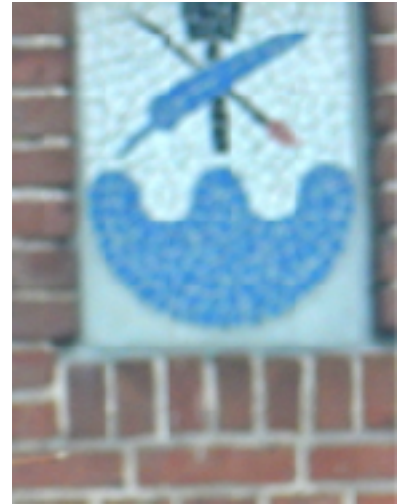
en een ervan is een veld waar de laatste jaren altijd een keer morgens heel vroeg heen gaan om het wild te observeren. Maar we kijken dan achter in het veld tegen een wilgenbosje aan waar we ook eenden horen. Waardoor we vermoeden dat er een poel moet zitten, maar hebben er geen direct zicht op vandaar. Nu waren we andere kant en

konden alsnog de poel bekijken. We liepen weer verder en kwamen langzaam in de buurt van de Kamphuizer Straße. Bij een plek met een bankje waar we al eens geweest waren in nov. 2016 gingen we via de Kamphuizer Straße verder richting zuiden. Tot we bij de dooie arme van de Hase kwamen. Deze arm is gedeeltelijk al dichtgegroeid maar je kunt er omheen lopen en komt dan aan een bocht in de Hase. Dit is de hoek waar het land eindigt achter de ketel. Deze hoek met vele hoge populieren zit in de smalle lus in de Hase achter klein Dorgen. Naar een poosje te genieten van het uitzicht zijn we terug gelopen naar de straat. Hier werden we bijna ingehaald door een Klootschiet groep. En omdat we geen zin hadden in klood in de nek van een dronken vent zijn we het eerste beste pad die tegen kwamen ingegaan. Dit pad liep het bos in maar liep ook dood op een gegeven moment. Wel was er nog een bescheiden pad rechtsaf dus deze maar gepakt maar ook deze liep dood op een dicht dennenbos. Dan maar tijgeren door de dichte takken en veel op de grond liggende takken en bomen. Wel kwamen we veel

legers van reeën tegen. En langzaam wordt het lichter. We eindigden op een akker een paar honderd meter van de straat. Tegenover zagen we rij bomen en wat leek op berm dus dan recht oversteken hiernaar. Onderweg vonden we nog een Lijstersmidse die goed gebuikt was. Bij de bomen aangekomen was er een straat die haaks liep op de Kamphuizer Straße. Maar onze klood-

schieder waren daar ondertussen ook aangekomen zodat we besloten om de andere kant op te gaan. We kwamen langs twee eenzame en geheel verbouwde boerderijtjes met veel privacy. Op een van deze twee kwamen we een aparte muursteen tegen. We hebben hier veel over gediscussieerd wat dit voorstelde maar kwamen op het laatst tot de volgende symbolen. Een steenhouwer-hamer, een penceel, een schrijfveer en een drukkers ink-kussen. dan moest het een grafisch kunstenaar zijn. Verder ging het richting Helte en in een bocht kwamen een bord met een uiltje tegen. Was dit verboden voor onze Wijze Uil, die nog herstelde is, en er gelukkig niet bij was. Maar nee we ware aangekomen bij het Mühlenmoor aangekomen. Een natura 2000 gebied waar we in Nederland op dit moment zoveel Boeren een probleem mee hebben. Maar niet hier. Hier lag de mest

direct opgeslagen naast het gebied. We gingen verder door dit “Erlenbruchwald” (een nat bos dat ook wel Broekbos wordt genoemd) met bos en natte weiden. Hier waren we nog niet eerder geweest, maar was het bezoek meer dan waard. Nadat we op bank even waren bijgekomen van al deze indrukken ging het verder langs een slingerend pad lang een gedeeltelijk rechtgetrokken beek. Bij nader onderzoek bleek dit de beek te zijn die vlak bij

ons kampterrein bij Maretak boom in de Hase stroomt. Ondertussen zag Hert een mollen lijn, maar hij wist het niet zeker want hij was zijn “Fernkoeker” vergeten. Gelukkig had Bat wel een verrekijker en concludeerde dat Hert het goed gezien had. De Mol was in een rechte lijn door het land gegaan een bocht gemaakt en twintig meter verder weer een bocht en weer in een rechte lijn.

Daar had hij weer een bocht gemaakt maar klaarblijkelijk was Mol "Verstappen" hier uit de bocht gegaan. want daarna was hij de weg kwijt. Verder ging het door weidse landschap ons iedere keer verwonderen wat we zagen dit leverde allerlei mooie herfst foto's op. Op een gegeven moment

kwamen we op een T-kruising
waar we beslissen moesten of richting Helte of Kamphausen. Bat had op zijn telefoon het pad bekeken en volgens hem kwamen we bij de boer uit voor de boom met de maretak.

maar door de zon op het scherm was dit moeilijk te onderscheiden.

Dus togen we richting Kamphauserstaße hier kwamen we weer op de plek waar op de heenweg op deze straat kwamen We zagen nog een zilverreiger die we al op het pad in de verte hadden gezien zodat hij nu wat beter op de foto kon. Dit maal gingen we niet het bos in maar volgden de dijk langs de weg zodat we weer bij de bocht van de Hase bij Kamphauser kwamen. Hier zagen we onze groep Klootschieter ook weer die waarschijnlijk wachten op meer drank of

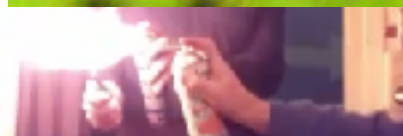
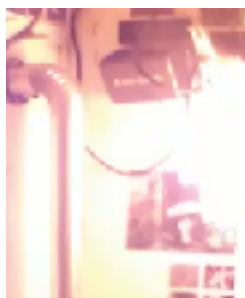
een taxi naar huis. Wij lieten ze rechts liggen en volgden de dijk naar de Dörgener Brucke. Met met mekaar

hadden we een dikke 10 km er op zitten en toch behoorlijk warm gekregen zodat we nog even nagenoten met een biertje buiten uit de wind (zie de groepsfoto aan het begin). Dit werd naar een poosje te koud zodat we onze verkasten naar Salon "de Ketel" waar we een braadworstje spietsen en nog even gezellig na-keuvelden over de mooie route die we hadden gelopen. Ondertussen ging Bat Bezig met het avondeten met 1 kg

Gyros, 500 gr. bruine bonen en 500 gram bonenschotel en nog Tabasco gaf dit een pan die

met 4 personen snel leeg kwam. Ondertussen hadden we ook bekeken wat we weer te veel hadden in de Ketel. Want elk weekend is er wel iets nieuws bij gekomen. En elke keer vraag men zich af wat moeten we met b.v. een Pizza oven van 8 KW etc. Dit keer hadden we twee matrassen in de ketel liggen die toch niet pasten omdat onze slaapplekken een maatvoering hebben die niet in de commerciële handel voorkomt en een hele lading spuitbussen om onze kleding waterafstotend te maken. En natuurlijk nooit gebruikt werden, maar zich wel vermenigvuldigden sneller als de ratten. Tijd om hier wat aan te doen. En we hadden al jaren geleden afgesproken dat alles wat meegenomen wordt minimaal branden moest. maar we hadden ook nog twee brandblussers die ver over de datum waren en die niet wilden branden en eigenlijk voor het uitbreken van brand waren bedoeld. Maar dat hoefde je waarschijnlijk niet meer te verwachten, dus uitproberen maar.

Eerst
hebben
we twee
spuit-
bussen
binnen
probe-
ren af te
fakke-

len, wat toch niet zón goed idee was. Dus naar buiten getogen met twee blussers, die het op het juiste moment toch niet werkten toen we de matrassen aanstaken. Hiernaar hebben we ons binnen gezellig gemaakt. Wat doorging tot in de kleine uurtjes.

Zondag 24 november 2019

Het was al 8:00 toen u scriba wakker werd met een tong als een stuk leer en een blaas die op knappen stond. Eruit en de aangeslagen lichaamsdelen verzorgen. Terug in de ketel maar het ochtendeten bereid met twee kannen koffie, twee blikken knakworst, één gekookt, een gebakken ei per persoon en een pot grote augurken voor het tanden poetsen. Vergeet ik natuurlijk even het broodbeleg zoals kaas, boterhamworst en leverworst. Toen de tafel gereed stond, liet Jety zich zelfs al zien. Deze had zijn eigen ochtendritueel al ach-

ter de rug, iets waar ik hier graag niet over wil uitweiden. Toen we alles wat naar binnen konden werken, inclusief twee kannen koffie, werd het tijd voor een traditionele “Klein Reuzies Toegie”. Bij de eerste schreden buiten onze kampement werden we al verrast door een Buizerd die laag over het land scheerde op jacht naar buit. Verrekijkers en fototoestellen proberen het tafereel bij te houden van de scherende Buizerd over het bouwland. Maar we moesten verder, we hadden namelijk afgesproken om naar de zandafgraving te gaan waar onze Jety een poosje terug Zonnedaauw had gezien. Onderweg kwamen we langs de aanlegsteiger voor kano's in Hase. Tijd voor Hert om de lage waterstand even te controleren. Voorzichtig ging hij als een oud mannetje langs de leuning naar beneden benauwd om

uit te glijden over de gladde bladen. Wij keken zorgzaam toe hoe hij het ervan zou brengen. Natuurlijk met een klein duiveltje in het achterhoofd dat hij zou uitglijden en een nat pak zou oplopen, maar dat ging allemaal goed. Verder ging het richting de zandafgraving in de stille natuur die zich opmaakte voor de koudste tijd van het jaar. Hier en daar zat een winterkoningje tussen de takken van de oever-

struiken. Maar verder was de natuur in ruste. Bij het zandgat aangekomen gingen via een steile afdaling naar beneden waar we een klein stroompje en daarna richting het hogere

gedeelte. Nu naar het oostelijke deel waar Jety de Zonnedaauw had gezien. Jammergenoeg vonden we er geen, ondanks het intensief speuren van ons. Het leek wel dat het Zonnedaauw met de Noorderzon was vertrokken. Zodat we deze niet op onze lijst van dit weekend

konden plaatsen. Wel was het interessant om de kleine plantjes en mossen in dit natte gedeelte eens nader te bestuderen. We gingen door het dichte dennenbos weer terug waar we in de buurt van de dooie arm nog even een bezoek brachten aan de Imkervereniging van Meppen.

Terug op ons kampement werd het langzaam tijd voor het opruimen en het afval op te ruimen of te verbranden. Over verbranden gesproken; hadden we niet nog een paar lege spuitbussen van gisteravond? Het duiveltje ontstak weer in ons, en op het vuur er mee en een flinke afstand nemen. Dat was geen overbodige gedachte. De eerste ging nog met een lichte knal, waarbij de kop er afvloog. Maar de tweede ging met luide knal de lucht in en kwam gelukkig gestopt door de takken van een boom net naast wagen van Oei Oei terecht die deze al bij voorbaat verplaatst had. Hierbij werd het weekend op originele wijze afgesloten en namen we afscheid van elkaar en dankten het weer voor dit mooie weekend. Heren Beren houdt moed want de Kalkoenentocht is alweer in aantocht

The Bat